

ÎNCHEIERE

08 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul companiei internaționale de asigurări „ASITO”, societate pe acțiuni, Gavrilov Liliana, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Gorei Victor și Gorei Alexandra împotriva companiei internaționale de asigurări „ASITO”, societate pe acțiuni cu privire la încasarea sumei de asigurare și a cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2017,

c o n s t a t ă:

La 19 ianuarie 2016 Gorei Victor și Gorei Alexandra au depus cerere de chemare în judecată împotriva companiei internaționale de asigurări „ASITO”, societate pe acțiuni (în continuare – CIA „ASITO” SA) cu privire la încasarea sumei de asigurare și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii au invocat că, la 05 martie 2015 a fost încheiat contractul mixt de asigurare a casei, conținutului și de accidente între CIA „ASITO” SA, în calitate de asigurător, care s-a obligat să plătească la producerea riscului asigurat suma asigurată în mărime de 10000 de lei și Gorei Victor, în calitate de asigurat, care s-a obligat să achite prima de asigurare, fiind asigurați și membrii familiei Gorei Alexandra și Gorei Vitalie.

Susțin că, la 27 mai 2015 Gorei Alexandra aflîndu-se la vilă și culegînd cireșe din copac, a alunecat de pe scară, în rezultatul căruia a fost fracturată mîna, stabilindu-i-se diagnosticul „fractura deschisă a olecanonului drept cu deplasarea și lezarea aparatului extensor al antebrațului”, fiind internată în spital și operată.

Menționează că la 31 iulie 2015 s-a adresat asigurătorului, îndeplinind cererea potrivit formularului. Ulterior, a telefonat de mai multe ori, însă i s-a comunicat că nu se cuvine de achitat.

Afirmă că s-a adresat repetat la 27 noiembrie 2015 și 21 decembrie 2015 prin cererii scrise, însă prin răspunsul din 21 decembrie 2015 CIA „ASITO” SA i-a comunicat că cererea nu poate fi admisă, deoarece s-a urcat pe sacră fără de a se asigura

de o eventuală cădere.

Susține că producerea riscului nu s-a realizat prin fapta intenționată, traumatismul s-a produs întâmplător. Totodată, Gorei Victor a asigurat familia din 1992 pînă în prezent, fiind încheiate contracte de asigurare cu pîrîtul, iar aceasta este prima dată cînd a survenit riscul asigurat.

Solicită admiterea cererii de chemare în judecată, încasarea din contul CIA „ASITO” SA în beneficiul Gorei Alexandra a sumei asigurate în mărime de 10000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 iunie 2016 s-a admis acțiunea și s-a încasat de la CIA „ASITO” SA în beneficiul Alexandrei Gorei și Victor Gorei suma asigurată de 10000 de lei.

În susținerea poziției, prima instanță a constatat caracterul involuntar al acțiunilor reclamantei în producerea accidentului din 27 mai 2015, în rezultatul căreia Gorei Alexandra a suportat fractură la mînă, iar riscul de accident suportat de reclamantă nu este exclus din protecția de asigurare ori la categoria de accidente din contractul de asigurare din 05 martie 2015 este indicat în calitate de risc asigurat: decesul persoanei, invaliditatea din accident și traumatisme.

Totodată, prima instanță a reținut că, asigurarea de persoane constituie o măsură de prevedere și acumulare a unor sume de bani, iar acestea nu sunt limitate la o anumită valoare, deoarece viața și sănătatea nu sunt evaluabile în bani și nu se poate pune problema unui raport între suma asigurată și paguba suferită de asigurat, iar la producerea cazului asigurat suma asigurată se plătește independent de existența sau cuantumul prejudiciului.

La fel, prima instanță a reținut chiar dacă pîrîtul recunoaște în calitate de despăgubire de asigurare suma de 800 de lei, în materia asigurărilor aceasta nu reprezintă interes, deoarece indemnizația de asigurare se plătește indiferent de aceasta și nu are caracter de despăgubire, iar potrivit contractului din 31 mai 2015, limita răspunderii prevăzute la rubrica IV „Limita agregată de accidente” este de 10000 de lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2017 s-a respins apelul declarat de CIA „ASITO” SA și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 iunie 2016.

La 23 martie 2017, reprezentantul CIA „ASITO” SA, Gavrilov Liliana a depus cerere de recurs nemotivată, iar ulterior la 27 martie 2017 – recurs motivat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2017 solicitînd admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri de încasare din contul CIA „ASITO” SA a indemnizației în sumă de 800 de lei.

În motivarea recursului a invocat circumstanțele de fapt ale pricinii, menționînd că potrivit contractului și condițiilor de asigurare, suma de 10000 de lei se achită exclusiv în caz de invaliditate permanentă totală sau în caz de deces, succesorilor persoanelor asigurate.

Consideră că instanțele inferioare nu au apreciat just întinderea răspunderii asiguratorului, deoarece potrivit poliței de asigurare, estimarea prejudiciului suportat se realizează în corespundere cu stipulările „Indicatorilor metodice cu privire la evaluarea prejudiciului soldat cu vătămări/leziuni corporale în asigurările de persoane, iar acestea reglementează cert modalitatea de calcul a indemnizației.

Afirmă că instanțele inferioare au confundat produsul din speță cu asigurarea medicală facultativă, iar calcularea indemnizației în speță nu este raportat la probele ce

denotă cheltuielile reale de tratament, ci este un procent fix.

Susține că instanțele inferioare au încasat indemnizația nejustificat ce contravine obligațiilor contractuale.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată că recursul a fost declarat în termen, deoarece decizia Curții de

Apel Chișinău a fost pronunțată la 26 ianuarie 2017 (f.d. 83-91), iar cererea de recurs a fost depusă la 23 martie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d.94).

În recurs se invocă precum că potrivit contractului și condițiilor de asigurare, suma de 10000 de lei se achită exclusiv în caz de invaliditate permanentă totală sau în caz de deces, succesorilor persoanelor asigurate. Acestea nu pot fi reținute pe motiv că, potrivit contractului (polița) mixt de asigurare a casei, conținutului și de accidente din 05 martie 2015 (f.d.4) limita agregată de accidente constituie 10000 de lei, adică suma de asigurare pentru accidente, iar la producerea cazului asigurat suma asigurată se plătește independent de existența sau cuantumul prejudiciului, or potrivit art. 6 alin. (1) din Legea cu privire la asigurări nr.407 din 21 decembrie 2006, suma asigurată este limita maximă a răspunderii asigurătorului în cazul producerii evenimentului pentru care s-a încheiat contractul de asigurare.

Cu referire la cele invocate de reprezentantul recurentului precum că, instanțele inferioare nu au apreciat just întinderea răspunderii asigurătorului, deoarece potrivit poliței de asigurare, estimarea prejudiciului suportat se realizează în corespundere cu stipulările „Indicatorilor metodice cu privire la evaluarea prejudiciului soldat cu vătămări/leziuni corporale în asigurările de persoane, iar acestea reglementează cert modalitatea de calcul a indemnizației, instanța de recurs nu le poate reține, deoarece suma de asigurare și prejudiciul suportat sunt noțiuni distincte, iar asigurarea de persoane nu are caracter de despăgubire, deoarece plata sumei asigurate nu este dependentă de existența și întinderea prejudiciului și sănătatea nu poate fi estimată în bani, or potrivit art. 14 alin.(8) din Legea cu privire la asigurări indemnizația de asigurare se datorează independent de sumele convenite asiguratului sau beneficiarului din asigurările sociale, de repararea prejudiciului de către persoanele responsabile de producerea lui, precum și de sumele primite de la alți asigurători în temeiul unor alte contracte de asigurare. Creditorii asiguratului nu au dreptul să urmărească indemnizația de asigurare convenită beneficiarului sau moștenitorului legal, după caz.

Mai mult, în speță a avut loc riscul asigurat, fapt confirmat și de recurent, deoarece Gorei Alexandra a fost asigurată prin contractul din 05 martie 2015, or potrivit art.1 din Legea cu privire la asigurări, risc asigurat reprezintă un fenomen, eveniment sau grup de fenomene sau evenimente prevăzute în contractul de asigurare care, odată produse, pot genera prejudicii bunurilor sau persoanei asigurate. (În asigurările de viață, fenomenul de supraviețuire și fenomenul de deces se încadrează în noțiunea de risc asigurat).

Respectiv, din aceleași raționamente descrise supra, instanța de recurs nu poate reține alegațiile reprezentantului recurentului că instanțele inferioare au confundat produsul din speță cu asigurarea medicală facultativă, iar calcularea indemnizației în speță nu este raportat la probele ce denotă cheltuielile reale de tratament, ci este un procent fix.

În acest sens, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de reprezentantul recurentului și o apreciere meticuloasă a probelor efectuate de acesta care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanțele inferioare au interpretat elocvent și au aplicat corect normele de drept incident

speței.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil ce ar pune la îndoială legalitatea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul CIA „ASITO” SA, Gavrilov Liliana, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul compania internațională de asigurări „ASITO”, societate pe acțiuni, Gavrilov Liliana, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță